

CSIKI LÁSZLÓ

Balassi

*Én költő nem voltam, én csak énekeltem
amit fülembé fútt a szél, nagy futáson;
száz ló is kidőlt alólam — elsirattam,
és elsirattam — mert fájt — a dalolásom.*

*Volt, ki a beszédet jobban tudta nálam,
a szó nem volt kenyerem — s nem volt kenyerem.
Egy lélegzetnyi kék ég, az volt vagyonom,
azzal éltem — mint kőbe-vetett búzaszem.*

*Semmim sem volt, hát szabadnak kellett lenni,
de hitem másokhoz kötött — tán bolondság,
mert hogy hűségem magamnak bizonyítsam,
én futottam is, ha mások parancsolták . . .*

*De ha kellett — és kellett —, a harcot álltam,
ütöttem, s hős lettem, hogy öltem emberül;
de sose hittem, hogy az a fényes szablya,
az a Hold ott fönny az égen engem elkerül . . .*

*Én szavak helyett csak asszonyt szerettem,
nevük — hogyha volt — csak kitalálás, játék;
úgy szerettem őket: magam szerethessem,
s elűzzenek, ha tán melléjük állnék . . .*

*De borom s bánatom így sem volt elég;
barátok s cimborák itattak reggelig:
látni akarták, mit nem lehet: az álmom,
s hogy milyen szép-furcsákat mondok még nekik.*

*De költő nem voltam, én csak énekeltem,
volt, ki a beszédet jobban tudta nálam . . .
Semmim se volt, hát szabadnak kellett lenni,
de ha kellett — és kellett —, a harcot álltam . . .
Én szavak helyett csak asszonyt szerettem,
de borom s bánatom sosem volt elég.*